

בין גל לגל

עלון שזות ים 1984, כה אדר ב תשפד, 05.04.2024

גליון לסיכום אירועי פורים 2024
תמונות מהעדלאידע בעמודים 10-11
צילום: ניב רוזנבלט

לאה פלג 1947 - 2024

הספד הקיבוץ ללאה פלג ז"ל

גידי, גל, ענבר, דותן, ארבל, ספיר ובני משפחותיהם, הנכדים, מקורבים וחברי משפחה, חברי וחברות קיבוץ שדות ים אנו נפרדים היום מלאה פלג, בת 77 שנים במותה.

לאה נולדה ב-14 באפריל 1947, בת בכורה להוריה בתיה וצבי בש, שעלו מצ'כוסלובקיה. אימה הייתה בהריון מתקדם כשהגיעו לארץ על אוניית המעפילים שיצאה מאיטליה, ועליה כאלף פליטים מאירופה שלאחר מלחמת העולם השנייה. האונייה הגיעה לחופי חיפה אך הבריטים שלחו את המעפילים למחנה מעצר בקפריסין ומשם לעתלית. עם השחרור ממחנה המעצר הגיעו הוריה למצודת שוני ומשם לכפר יונה, שם הצטרפו לגרעין בית"ר שהתעתד להקים מושב שיתופי חדש בשם נורדיה.

לאה נולדה בבלינסון מספר חודשים לפני העלייה לקרקע, והייתה הבת הראשונה של המושב החדש נורדיה. אחות בכורה לשרה, שנהרגה במהלך שירותה הצבאי בתאונת דרכים בסיני.

בעבודת השורשים סיפרה לאה כי הימים הראשונים במושב היו חלוציים והיא הייתה הילדה של כולם. מגיל ארבע העמידו אותה בכל ערב על שולחן חדר האוכל לדקלם שירים להנאת החברים. כילדים נראה להם המקום כגן עדן וחלק גדול מהשיעורים נלמד בטבע.

בכיתה ג' עברו ילדי המושב ללמוד בבית יצחק השכן ולאה סיפרה כי הוסעו לשם בעגלה נוסח המערב הפרוע, שהובילה גם ביצים וחלב לתנובה בנתניה.

בכיתה ט' החליטה ללמוד בנתניה במכינות פדגוגיות, עשתה בגרות והמשיכה ללמוד שנתיים נוספות בסמינר. בשנותיה בבית הספר שיחקה גם בנבחרת כדורעף.

תוך כדי לימודיה פרצה מלחמת ששת הימים ולאה מתגייסת "לשיכרון החושים של המלחמה", כפי שתיארה זאת. היא שירתה כמורה חיילת בחיפה ובהמשך עברה לבסיס מודיעין שם לימדה לשון וידיעת הארץ עולים מפרס, שתפקידים היה לתרגם לעברית את החדשות ששודרו בארצות ערב. כיוון שהבסיס היה קרוב מידי לבית לטעמה, הגיעה לחטיבה 7 של השריון ברמת הגולן, שם הספיקה לירות מטנק, לצעוד בסופת שלגים ולהיות תחת מתקפת פגזים. במלחמת יום הכיפורים ספג הגדוד בו שירתה אבידות ולאה איבדה חברים רבים.

בעקבות אסון אישי נשלחה על ידי משפחתה לבלגיה לקרובת משפחה. בתקופה זו טיילה לאורכה ולרוחבה של אירופה ברכבות. הייתה לה עצמאות ותעוזה, לטייל באופן שלא היה מקובל באותה התקופה.

עם סיום הצבא למדה היסטוריה וגאוגרפיה לתואר ראשון באוניברסיטה העברית ובאוניברסיטת חיפה, התגוררה במעוז חיים ולימדה בבית הספר בנוה איתן. כשחיפשה להתקרב לבית הוריה, משך אותה מלכיאל שחיפש מורים ומורות, כך הגיעה לקיבוץ. לאה לימדה את תלמידי חטיבת הביניים בבית הספר שהיה אז בשדות ים.

את גידי שהפך לבעלה פגשה במקלט בית שקד לשם הגיעו חברי הקיבוץ לצפות בטלוויזיה. זמן לא רב אחר כך, ב-1975 נישאו לאה וגידי ונולדו להם חמישה ילדים: גל, ענבר, דותן, ארבל וספיר.

עם המעבר של תלמידי חטיבת הביניים למשותף חוף הכרמל עברה לאה ללמד שם. היא הייתה מחנכת ומורה להיסטוריה, גאוגרפיה, לשון

וספרות. בשנת השבתון למדה דרמה בסמינר הקיבוצים. "אני לומדת וגם מלמדת וזה כיף", כתבה.

לאה זכורה כמי שביימה בהצלחה רבה את הצגות בר המצווה בקיבוץ. היה חשוב לה ליצוק תוכן משמעותי בהצגות והיא עיבדה סיפורים מוכרים, אותם המחיזה עם בני ובנות המצווה, להנאת החברים וילדי הקיבוץ.

באוקטובר 1996 עברה לאה תאונת דרכים קשה. משך שלושה שבועות לא היה ידוע אם תשרוד את הפגיעה. היא אושפזה ברמב"ם ולאחר מכן עברה לתקופת שיקום ארוכה של תשעה חודשים בבית לווינשטיין, בסיזמה חזרה לשיקום בבית. על אף פציעת הראש הקשה נלחמה לאה לחזור לתפקוד. היא לימדה עצמה לקרוא ולכתוב, חזרה לפתור תשבצי היגיון, ואף לימדה עצמה לכתוב בידה השמאלית, כיוון שידה הימנית

ספגה פגיעה אנושה. היא חזרה לאהבה הגדולה לבישול ואפייה, והוגדרה על ידי רופאיה כנס רפואי. באפריל 97 ערך גידי ללאה שחגגה אז יום הולדת 50- "מסיבת חזרה לחיים".

לאה חזרה לחיים מלאים, במסגרת השיקום עבדה בספרייה וגם כסייעת בבית הספר המשותף בחדר משאבים. יחד עם גידי והמשפחה טיילה בארץ ובעולם למרות הפגיעה מהתאונה, בכוח רצון שלא נגמר. יחד הגיעו למחוזות רחוקים: ניו זילנד, יפן, הונג קונג, ארה"ב, מרוקו ועוד. לאה אהבה לקרוא ספרים, אהבה לשיר והייתה חברה בקולית. היא נהנתה מחוג הקולנוע בו השתתפה, בו צפו בסרטים לצד הרצאות.

אחת מאהבותיה הגדולות הייתה האפייה וילדיה מספרים על בית שתמיד היו בו לפחות שתי עוגות. בחגיגות בר המצווה, בהן היו אופות החברות עוגות למשפחות החוגגים, היה המקרר מלא בעוגות אותן חילקו ילדיה בין המשפחות. היולדות חיכו תמיד "לעוגה של לאה", שנחשבה שם דבר.

ללאה וגידי 11 נכדים: ריף, שחף, אלמוג, וים, גיא, איתי ומאי, שליו ורומי, לני ונורי

בשנים האחרונות חלתה לאה ומצבה הקוגניטיבי הדרדר. היא נזקקה לטיפול צמוד וזכתה לטיפול המסור והאהוב של לן. בימים האחרונים חלה הידרדרות קיצונית וביום ד' 13.3.24 נפטרה בביתה.

בסיום עבודת השורשים העידה על עצמה: "ישנם כמובן עוד הרבה סיפורים שסופרו ואולי יסופרו פעם".

לאה פלג, יהיה זכרך שמור עימנו לעד.

הספידה: מירב ראון

אמא

אחד מזיכרונות הילדות הראשונים שלי הוא שהלכתי לסרט עם ההורים שלי בבית קולנוע בירושלים וסיימתי אותו בצורה של שלולית- ילד בוכה ומבוהל. הסרט היה במבי, על עופר איילים צעיר שמאבד את אימא שלו וההזדהות שלי הייתה יותר מטוטאלית. אין לי מושג בן כמה הייתי ועם השנים הבנתי שאני לא באמת זוכר את החוויה, אלא זוכר את מה שסיפרו לי שעשיתי והמוח והדמיון השלימו את החסר. והנה פעם נוספת, אני מאבד את אימא.

ואז, כמה שנים קדימה, ואני מ"כ צעיר בהנדסה קרבית באמצע תרגיל לילי בבסיס ליד באר שבע. באמצע התרגיל, הטלפון הנייד של המ"פ (לא דבר מקובל באותם ימים) מצלצל ואני מעיר בקול יותר מדי חזק למ"כ שלידי שהדוגמא האישית של המ"פ הזה על משמעת לילה היא בדיחה. בתגובה, אני מקבל מבט קר וחודר מהמ"פ. כשנגמר התרגיל, קוראים לי ללשכה של המ"פ. או-או אומר לי המ"כ שאיתו התלחשתי בקול רם מדי כנראה. "להביא כומתה", אני שואל? "מה? אין צורך" היא התשובה. בלשכה, המילים של המ"פ עוברות לי מעל הראש. בהתחלה, הקלה מאד גדולה שאני לא הולך למאסר. תחושה שמיד מחלפת לעננה לא ברורה. מה? אימא? תאונה? היא בחיים? הכל לא ברור. הנסיעה הארוכה חזרה לקיבוץ עם דוד יואב ומיד אחריהם הנסיעות התכופות למחלקת טיפול נמרץ ברמבם עם אבא לא הוסיפו וודאות לעננה. החופשה הרגילה/ המיוחדת מהצבא כללה נסיעות יומיות לרמבם ואחר כך לבית לוינשטיין. וכל אותו זמן אני מתאמץ לדבר עם גופת אדם עולה ויורדת שמחוברת להמון מכשירים שמזכירה קצת מאד את אימא שלי. אני שוב חוזר להיות ילד שאיבד את אימא.

והנה אני עכשיו אבא גאה לשני ילדים מתוקים- שליו ורומי ובעלי המקסים והאוהב, משה, שדואג להם המון, בעיקר כשאני עכשיו פה והוא מתקתק את הבית. שני ילדים שלא ממש הכירו או יכירו את "סבתא לאה" חוץ מהסיפורים שלי. הם לא יטעמו את העוגות שלה ולא יראו אותה מביימת הצגה מול כל הקיבוץ. הם לא יקשיבו לאיך התלמידים שלה מהללים אותה ולמה היא ב-ח-י-ים לא רוצה להיות מזכירת קיבוץ. No offense. הם לא יבואו איתה למסעדה, רק כדי שהיא תמיד תבחר את המנה הכי טעימה כמובן. הם לא ישמעו אותה שרה את המנון בית"ר ושתי גדות לירדן ומסבירה למה היא בחיים לא תצביע ליכוד, אבל גם לא למפלגת העבודה, לא שזה ממש משנה עכשיו. הם לא ישמעו איתה את יהודה פוליקר, שהיא כל כך אוהבת. הם לא ישמעו ממנה בפעם האלף ואחת שהרבי שחיתן אותה ואת אבא שלי נתן לי את השם שלי- ג מגידי ול מלאה.

הם לא יזכרו אותה כמו שאני רוצה לזכור אותה- לא אישה חלשה ומחוברת למכשירים שלא יודעת איפה היא נמצאת, אלא אימא חזקה, יצירתית, מחנכת, חמה, אוהבת, ערכית, ספורטיבית, עם חיוך ממיס, עם הרגליים הכי ארוכות בנורדיה ולב חזק שעכשיו הפסיק לפעום.

ושוב אני ילד שמאבד את אימא.

אני אוהב אותך אימא ומקווה שעכשיו את יכולה סוף סוף לנוח.

יהי זכרך ברוך, גל

אמא

אמא אהובה שלנו, בתקופה האחרונה דמיינתי פעמים רבות מה אני רוצה להגיד לך בהספד, אבל עכשיו, כשזה אמיתי קשה לי למצוא את המילים. עברנו יחד מסע מטלטל בשנים האחרונות. כזה שאני לא מאחלת לאף אחד לעבור ואתמול בבוקר התפקיד שלי במסע הזה הסתיים. הנשמה הטובה, היפה והענקית שלך השתחררה ממעמסת הגוף ואני מאמינה שנמצאת במקום הרבה יותר טוב. הבטחתי לך שתמיד אעשה רק מה שטוב בשבילך ואני רוצה

להאמין שכך עשיתי. אבל אני גם רוצה לבקש סליחה מעומק הלב, אם לא הצלחתי תמיד להבין ולהיטיב איתך. אם פעלתי בניגוד לרצונך או עשיתי משהו שגרם לך סבל. מקווה שאת סולחת. הדימנציה הארורה לקחה אותך מאיתנו כבר מזמן, אבל אנחנו בוחרים לזכור אותך כמו שהיית עבורנו כל החיים. אישה חזקה, לוחמת, תמיד אופטימית ומרגיעה, אמא לביאה שיודעת לאהוב ללא תנאים, לחבק ולפנק. היית מורה נערצת ועם כל תסכולי גיל ההתבגרות, תמיד היתה לי גאווה גדולה שאת, המורה שכולם אוהבים, אמא שלי. היית שמחה, טיילת בעולם עם אבא ונהנית מהחיים כמו שרק מי שהיה כבר בצד השני יודע. אהבת לשיר ולזמזם שירים בכל הזדמנות. אהבת לבשל ולאפות ואנחנו נהנינו מהתוצרים שלך והשמנו מנחת. תמיד נזכור שאחרי התאונה נלחמת בכל הכוח כדי לחזור ולהיות לנו אמא. והיום, כשאני אמא בעצמי, אני יודעת שזה בטוח מה שגרם לך לא לוותר בתקופה המתגרת ההיא. אימוש, פרידה היא דבר קשה ולמזלי זכיתי להיפרד ממך כשעוד האמנתי שהדברים שאמרתי לך נקלטים איפשהו עמוק אצלך בלב. אני אנצור את הרגעים האלה לעד, יחד עם אלה הנדירים שמתוך הרבה בלבול ושכחה קראת לי פתאום בשם שלי או הגנבת לי חיוך כשבאתי לבקר. אתמול, כשישבתי לכתוב את ההספד, אלמוגי שלי ראה שקשה לי מאד ואמר לי אמא, את רואה את הכוכב המנצנץ הזה בשמיים - זאת סבתא. אז כמוהו, אני מאמינה שתמיד תהיי איתנו ותלווי אותנו מלמעלה. תמסרי את אהבתנו לסבא צבי, סבתא בתיה ושרי ואני מקווה שאתם חוגגים שם את האיחוד המרגש של משפחת בש.

אוהבת אותך המון ומרגישה אותך קרוב, ענבר

ועוד דבר אחד קטן, אני רוצה להודות בשם כל המשפחה למירב וצוות הבית הסייעודי, למיטל וצוות המרפאה על שליוו אותנו במסירות לאורך כל הדרך ועמדו לרשותנו בכל שעה ובכל דבר. וכמובן גם ללך-

You've been family to my mom for the past two and a half years. Thank you for the devotion and hard work. Thanks for never giving up on her and for the big love you gave her with no conditions. We love you very much.

אמא שלי

כמה קשה להספיד אותך, להיפרד ממך.

כשהייתי בת 8 קיבלתי אמא אחרת, המשפחה שלנו התהפכה עם התאונה הארורה ועליי שמרו בתוך צמר גפן שלא ארגיש דבר. שאהיה מוגנת ואגדל כרגיל.

אבל אמא שלי השתנתה, וכל העולם שלי השתנה. גדלתי למציאות הזאת של אמא נכה, אבל לא מוותרת. אמא לוחמת, חזקה, עובדת, פעילה, נמרצת, מטיילת, מבלה ומעריכה מחדש את החיים.

אני רוצה להגיד לך תודה אמא. תודה שהבאת אותי לעולם גם כשעיקמו את האף על זה שילדת אותי בגיל 41. ומה פתאום חמישה ילדים בקיבוץ של חילונים. תודה על זה שנלחמת על החיים שלך אחרי התאונה בשבילנו. תודה שנלחמת לחזור לשגרה שלך ולגדל אותנו. היום כאמא בעצמי אני מלאת הערכה והערצה על איך שעשית את זה. אפילו חזרת ללמד בבית ספר אחרי התאונה, עזרת לילדים בחדר משאבים והיית השראה עבורם. התעקשת להמשיך ולעבוד בספרייה גם כשהיה קשה, גם כשכבר התבגרת, גם כשכבר ויתרו לך, אבל את לא ויתרת לעצמך. רמבו לאה שלנו.

תודה שהקשבת לי תמיד, תודה שהכלת את הכעס שלי כילדה על המצב, תודה שהיית סבלנית כזאת, תודה שהענקת ונתת הכי הרבה שיכולת, לכולנו. תודה שתמיד התעניינת, שאלת, בדקת. תודה שפרגנת על ההחלטות שלנו בחיים וקיבלת את החתנים והכלה שלך לתוך המשפחה באהבה והכלה אינסופית.

תודה שחיכית לי שאחזור מהולנד ונאבקת עד הרגע שהגעתי, ליטפתי לך את היד, אמרתי שאני פה ושחזרנו והכל בסדר ובעצם אמרתי לך בלב שאת יכולה לשחרר. סיימת לסבול אימוש, אחרי כל מה שעברת. לכי לך להמשך המסע, תמסרי חיבוק של געגוע לסבתא בתיה והתאחדי לך איתה ועם סבא ושרי. אני בטוחה שיהיה שם מפגש מרגש.

אנחנו נישאר מאוחדים, השארת לנו משפחה מלוכדת ואוהבת. השארת מאחורייך שבט קטן ואני מבטיחה לך שלני ונורי שלי ישמעו סיפורים עלייך ויזכרו אותך תמיד, נספר על נורדיה שאהבת ועל המשפחה ועל מי שהיית עבורנו. כבר עכשיו מנחילים להם להנות מאוכל טוב וטיולים בעולם בדיוק כמו שאת ואבא הנחלתם לנו.

אני אוהבת אותך אמא, סליחה אם לא אמרתי את זה מספיק. סליחה אם לא באתי מספיק, סליחה אם לא הייתי שם כשהיית צריכה וסליחה אם עשיתי משהו שפגע בך.

תשמרי עלינו מלמעלה ואנחנו נשמור על אבא ועל כולם מפה.

שלך לתמיד, ספיר.

רחבת רחלי בבר | תעבות 052-8795235 | rachel.bober1@gmail.com

